

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Μυστηριώδη κι' ανεξήγητα πράγματα συμβαίνουν στην άγροικία του Βαλπριθά, που βρίσκεται χαμένη στα βουνά και στα δάση. Δυο εργάτες της άγροικίας βρίσκονται μέσα σε λίγο διάστημα σπαραγμένοι, φαγωμένοι κυριολεκτικώς, μέσα στα Μαύρα Λαγκάδια σαν να τους κατασπάραξε κάποιο τέρας. Και πραγματικά σ' όλη την περιοχή υπάρχει ή φήμη ότι στο Βαλπριθά ζούσε άλλοτε το Τέρας του Λιοράν, που είχε κορμί άρκούδας και κεφάλι λύκου και για το όποιο μιλάει ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο. Τέλος, μία νύχτα, ο ιδιοκτήτης της άγροικίας Ροσάρ, καθώς γυρίζει μία θελλώδη νύχτα στο σπίτι του, δέχεται την επίθεση ενός μυστηριώδους πλάσματος. Την άλλη μέρα τον βρίσκουν κι' αυτόν κατασπαραγμένο.

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Ο συμβολαιογράφος Μπαρντού κάλεσε έναν από τους γραμματέεις του:

— Δόσε μου, του είπε, το φάκελλο της άγροικίας Ροσάρ.

Ο γραφεύς βρήκε σχεδόν άμέσως το φάκελλο και τον έπηγε στον προϊστάμενό του. Εκείνος τον άνοιξε και, παίρνοντας από μέσα ένα σχεδιάγραμμα, τ' άπλωσε απάνω στο γραφείο του.

Ήταν ένας άντρας καμμιά πενήντα χρονών, με παρουσιαστικό άπλο και άγαθο. Κύτταξε για μια στιγμή το σχεδιάγραμμα και έπειτα, σηκώνοντας το κεφαλι του, είπε στο γραφέα του:

— Φέρε μέσα τον κ. και την κ. Σαλθαίρ.

Όταν οι δυο πελάτες μπήκαν μέσα, ο συμβολαιογράφος μισοσηκώθηκε από τη θέσι του και τους έδειξε δυο πολυθρόνες.

Ο Στέφανος Σαλθαίρ είχε την ίδια περίπου ηλικία με το συμβολαιογράφο. Πολύ ψηλός, με χαρακτηριστικά έντονα, με βλέμμα ίσιο και άσπυρο, φαινόταν σαν να μη καθόταν διόλου άνετα στην πολυθρόνα του.

Η γυναίκα του, καθισμένη απέναντί του, με φυσιογνωμία συνηθισμένη, δεν ξεκάρφωνε καθόλου τα βλέμματά της από πάνω του.

Ο Στέφανος Σαλθαίρ άρχισε να λέη:

— Δεν είμαστε από τα μέρη αυτά. Κατοικοῦμε στο Νεσάργκ, μα μάθαμε ότι έχετε για πούλημα μία άγροικία.

— Ναι, πράγματι...

— Μου είπαν πως είνε αρκετά μεγάλη...

— Μπορείτε να κρίνετε μόνος σας. Στην πραγματικότητα, δεν είνε μία άγροικία, αλλά όλόκληρος ο συνοικισμός του Βαλπριθά... Περιλαμβάνει την κυρίως άγροικία, τα έξαρτήματά της και όχτώ άλλα σπίτια, άκατοίκητα έδω και κάμποσο καιρό.

— Όλα;

— Ναι, όλα είνε άκατοίκητα... Αυτή τη στιγμή, δεν μένει πειά κανένας στο Βαλπριθά... Ο λόγος είνε πολύ άπλος. Αυτά τα σπίτια προορίζονται για να κατοικούν οι εργάτες της άγροικίας κι' αυτοί που χρησιμοποιούνται για την έκμετάλλευσι των γύρω δασών που ανήκουν σ' αυτή... Γιατί όλο το κτήμα αποτελείται από είκοσιτρία έκτάρια καλλιεργημένης γης, από δώδεκα έκτάρια λειβαδιών κι' από τριακόσια σαράντα όχτώ έκτάρια δασών... Κυττάχτε αυτό το σχέδιο...

Ο Στέφανος Σαλθαίρ σηκώθηκε και πήγε κοντά στο συμβολαιογράφο, ο όποιος δείχνοντάς του με το χέρι διάφορα σημεία του σχεδιαγράμματος του έλεγε:

— Να το Βαλπριθά, η άγροικία και τα σπίτια που την περιτοιχίζουν. Να το δάσος του Φω από τη μία κατωφε-

ρεία και τα δάση των Μαύρων Λαγκαδιών από την άλλη...

Όπως βλέπετε, ο συνοικισμός είνε έντελώς άπομονωμένος μέσα στην έρημιά των βουνών και των κάμπων... Προς το Μοντουρού, από την άλλη μεριά της κορυφής του Γυμουβου, υπάρχουν δυο-τρία σπίτια. Δεν ξέρω αν είνε κατοικημένα όλο το χρόνο...

Ο Στέφανος Σαλθαίρ ξανακάθησε στη θέσι του και είπε:

— Η άγροικία είνε λίγο μεγάλη για μās... Η τιμή της βέβαια...

— Ω! είπε ο συμβολαιογράφος. Η τιμή της άγροικίας δεν έχει καμμιά σχέση με την πραγματική αξία της άγροικίας... Κάθε προσφορά σοβαρή θα ληφθή ύπ' όψιν από την κ. Ροσάρ.

— Είνε χήρα αυτή η κυρία;

Ο συμβολαιογράφος φάνηκε ξαφνιασμένος.

— Πώς; Δεν ξέρετε; Μα βέβαια, δεν είστε απ' αυτά τα μέρη;... Ναι, είνε χήρα... Ο άνδρας της πέθανε έδω κι' ένα χρόνο, μα όχι από φυσικό θάνατο... Μία νύχτα, είχε συνοδεύσει κάποιο φίλο του ως το σπίτι του, ακριβώς έν' από τα δυο-τρία σπίτια που βρίσκονται από την άλλη μεριά του βουνού... Καθώς γύριζε λοιπόν, έπεσε θύμα... δυστυχήματος. Το μυστήριο του θανάτου του δεν διαφωτίσθηκε... Το άλογό του και το άμάξι του βρεθήκαν γκρεμισμένα σε μία χαράδρα, στα Μαύρα Λαγκάδια... Το πτώμα του Ροσάρ ήταν σε άπόστασι τριακοσίων μέτρων από εκεί... Μα και πριν απ' αυτόν, δυο από τους εργάτες του είχαν παρόμοια τύχη... Η κ. Ροσάρ, έπειτ' απ' αυτά τα... δυστυχήματα, δεν μπορούσε πειά να μείνη στην άγροικία και γι' αυτό αποφάσισε να την παραχωρήση σε τιμή κατώτερη της αξίας της...

Το βλέμμα του Στεφάνου Σαλθαίρ διασταυρώθηκε με της γυναίκας του, η όποια από την αρχή της συζητήσεως, είχε παραμείνει άπαθής, σαν να μην ενδιαφερόταν, φαινομενικυ τουλάχιστον, γι' αυτά που έλεγε ο συμβολαιογράφος.

Έπειτα ο Σαλθαίρ ρώτησε:

— Ποιός θα μās πάη να έπισκεφθοῦμε την άγροικία; Γην φυλάει κανένας;

Ο συμβολαιογράφος φάνηκε σαν να στενοχωρήθηκε από την έρώτησι αυτή.

— Όχι, άπάντηση. Δεν βρίσκεται πειά κανείς εκεί... Έγώ έχω τα κλειδιά.

— Άκούστε, είπε ο Σαλθαίρ. Αῦριο έμεις ξαναφεύγουμε για τον τόπο μας... Δεν θα μπορούσαμε να την έπισκεφθοῦμε σήμερα;... Έχουμε το άμάξι μας απ' έξω.

— Και βέβαια μπορείτε... Ένας από τους γραφεύς μου θα σās συνοδεύση.

Ο συμβολαιογράφος σηκώθηκε και φώναξε:

— Κρεπέλ!

Ο γραφεύς παρουσιάστηκε άμέσως.

— Θα συνοδεύσης τον κ. και την κ. Σαλθαίρ στο Βαλπριθά... Θα σου δώσω τα κλειδιά.

Έπειτ' από μερικές στιγμές, ο Στέφανος Σαλθαίρ, η γυναίκα του και ο γραφεύς του συμβολαιογράφου ξεκινούσαν με τ' άμάξι από το Σαλέρς. Προχώρησαν τέσσερα χιλιόμετρα στην κοιλάδα του Φαλγκόν. Έπειτα, καθ' ύπόδειξιν του γραμματέως, πήραν ένα δύσβατο δρόμο που ανέβαινε προς το δάσος του Φω.

— Μέσα σ' αυτό το δάσος βρέθηκε το πτώμα του Ροσάρ; ρώτησε ο Σαλθαίρ.

— Όχι, άπάντηση ο γραφεύς ξαφνιασμένος. Το βρήκαν μέσα στα Μαύρα Λαγκάδια. Μα... είστε λοιπόν ένήμερος;...

— Ναι, ο προϊστάμενός σας μου μίλησε σχετικώς.

Μόλις έφτασαν στην κορυφή του δασωμένου εκείνου λό-

φου, ο γραφεύς τους έδειξε σε απόστασι δύο χιλιομέτρων τόν έρημο συνοικισμό του Βαλπριβά.

Όταν τέλος τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπρὸς στὴν ἀγροικία, ὁ Στέφανος Σαλθαίρ πήδηξε πρῶτος ἀπ' τὸ ἀμάξι. Ἡ αὐτὴ ἔκλεινε μὲ μιὰ μεγάλη κιγκλιδωτὴ πόρτα, ἀπέναντι στὴν ὁποία ἦταν τὸ κύριο χτίριο τῆς ἀγροικίας. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στὶς δυὸ πτέρυγες, ἦσαν οἱ σιτοβολῶνες κ' ἡ ἀποθήκες. Ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά.

Ὁ γραφεύς τοῦ συμβολαιογράφου μπήκε πρῶτος σὲ μιὰ μεγάλη σάλα μὲ ψηλὸ ταβάνι καὶ τοὺς ὠδήγησε ἔπειτα νὰ ἐπισκεφτοῦν καὶ τ' ἄλλα δωμάτια. Ἐνας χρόνος εἶχε περάσει ἀπὸ τότε πού ἡ ἀγροικία ἦταν ἔρημη. Μερικὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά της ἔκλειναν ἄσχημα.

Ὁ Σαλθαίρ εἶπε, ἐκφράζοντας τὴν ἐντύπωσι πού τοῦ προκαλοῦσε αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψις:

— Εἶνε ἡ πρώτη φορά πού βλέπω μιὰ ἀγροικία ἀκατοίκητη. Δὲν φανταζόμουν ποτέ πὼς θὰ παρουσίαζε ἕνα θέαμα τόσο πένθιμο. Ὅλα εἶνε νεκρὰ ἐδῶ...

Πίσω ἀπ' τὴν ἀγροικία ἀπλωνόταν ἕνας κήπος κι' ἔπειτα μιὰ στενὴ δεινδροστοιχία ἀπὸ καστανιές.

Οἱ τρεῖς ἐπισκέπται θυγῆκαν ἔξω καὶ προχώρησαν ὡς ἕνα σπιτάκι πού ἀκουμποῦσε στοὺς σταύλους. Ἡ πόρτα τοῦ ἦταν ἀνοιχτὴ, πράγμα πού ἐξάφνιασε τὸ γραφέα. Μπήκαν μέσα κ' οἱ τρεῖς.

Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε κι' ἕνα περιβολάκι πού ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ περιβόλι τῆς ἀγροικίας μὲ μιὰ ἀπλὴ ξύλινη πόρτα.

Μόλις κατέβηκαν στὸ περιβόλι αὐτὸ, ὁ Στέφανος Σαλθαίρ ἔβαλε ἕνα ξεφωνητὸ ἐκπλήξεως.

— Μοῦ εἶχατε πῆ, εἶπε στὸ γραφέα, ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἀκατοίκητο κι' ἔρημο... Κυτῶχτε!

Σὲ λίγων μέτρων ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς, ἕνας ἄνθρωπος πού δὲν τοὺς εἶχε δὴ ἀκόμα, ἔκοβε φρούτα.

— "Α! εἶνε ὁ Βάλ! εἶπε ὁ γραφεύς. Νόμιζα πὼς ὁ ἕνας δυστυχισμένος σακάτης προϊστάμενός μου θὰ σὰς εἶνε μιλήσει γι' αὐτόν. Εἶνε ἕνας μισόμυαλος ἄνθρωπος, πού ζῆ ἐδῶ μὲ τὴ μητέρα του σὲ μιὰ καλύβα τὴν ὁποία θὰ σὰς δείξω... Οἱ Ροσάρ τὸν εἶχαν περιμαζέψει ἀπὸ οἶκτο.

Ὁ Βάλ, ἀσφαλῶς τοὺς ἀκούσε, γιατί γύρισε καὶ κύταξε πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶχε πρόσωπο πολὺ μακρὺ, πηγούνι καὶ στόμα παραμορφωμένα. Ἦταν ντυμένος ἐλεεινὰ μὲ κουρελιασμένα ρούχα.

Ξαφνιασμένος, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια κι' ἔφυγε πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἐντελῶς ξελογιασμένος, ὁ δυστυχισμένος κούτσαινε ἀξιοθρήνητα.

— Ζῆ μὲ τὴ μητέρα του ἐδῶ, εἶπε ὁ γραφεύς τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ τρέφονται μὲ φρούτα καὶ μὲ κυνήγι. Ἄς τὸν ἀφήσουμε!

Ἐπεσκέφθησαν καὶ τὰ ἄλλα σπίτια, πού ἦσαν ἄθλιες ἐτοιμόρροπες καλύβες.

— Τί περίεργο! παρατήρησε ἡ Λουίζα Σαλθαίρ. Ἐχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ τόπος αὐτὸς εἶν' ἐγκαταλειμμένος πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια... Σοῦ πιάνεται ἡ καρδιά ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι πού ἔχουν ὅλα ἐδῶ γύρω...

Ὁ γραφεύς τοὺς ἔδειξε κατόπιν τὴν καλύβα ὅπου ἔμενε ὁ Βάλ μὲ τὴ μητέρα του, τὴ Τζούλια, ὅπως τὴν ἔλεγαν. Περνώντας κοντὰ στὸ παράθυρό της, τοῦ ὁποίου τὸ τζάμι τὸ σκέπαζαν ἡ ἀράχνες, ὁ Στέφανος Σαλθαίρ νόμισε πὼς διέκρινε ἕνα πρόσωπο καταρυτιδωμένο, στὸ ὁποῖο ἔλαμπαν ζωηρὰ δυὸ μάτια γκρίζα πού τὸν κύτταζαν.

— Τὴν εἶδα τὴν περασμένη βδομάδα τὴ μητέρα τοῦ Βάλ, εἶπε ὁ γραφεύς. Μοιάζει μὲ γρηὰ μάγισσα...

Εἶχαν φτάσει πειὰ κοντὰ στὸ τελευταῖο σπίτι, πού ἦταν

καταρειπωμένο. Ἐνας ἀπέραντος ἀκαλλιέργητος κάμπος θρισκόταν ἐκεῖ, περιστοιχισμένος ἀπὸ φράχτη.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Σαλθαίρ.

— Τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Βαλπριβά. Δὲν ἔχει παρὰ ἑπτὰ τάφους. Οἱ δυὸ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς χρονολογοῦνται ἀπὸ ἑκατὸ χρόνων καὶ πλέον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού, ὅπως λένε, ζοῦσε στὸ Βαλπριβά τὸ «τέρας τοῦ Λιοράν»...

— Τὸ τέρας τοῦ Λιοράν; ἔκανε ὁ Σαλθαίρ ξαφνιασμένος.

— Ναι, μὰ δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ προϊστάμενός μου σὰς μίλησε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ροσάρ...

— Ναι, μὰ τί σχέσι ἔχει ὁ θάνατος τοῦ Ροσάρ μὲ τὸ «τέρας τοῦ Λιοράν»;

Ὁ γραφεύς κατάλαβε τὴ γκάφα του καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σαλθαίρ ἐξακολούθησε:

— Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ πὼς, ὅταν ἦμουν παιδί, τὶς νύχτες τοῦ χειμῶνος μὰς διηγόντουσαν τὴν ἱστορία ἑνὸς φανταστικοῦ ζώου πού τὸ ἔλεγαν «τέρας τοῦ Λιοράν». Μήπως μιλάτε γι' αὐτὸ τὸ παραμῦθι;

Ὁ γραφεύς ὕψωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Δὲν ξέρω. Λένε μόνο πὼς ὁ Ροσάρ πέθανε μυστηριωδῶς...

— "Α! Νόστιμο κι' αὐτό... Τὸ «τέρας τοῦ Λιοράν»! Ναι,

θυμᾶμαι περίφημα! Ἡ μητέρα μου μὰς φοβέριζε, ὅταν εἴμαστε ἄταχτοι, ὅτι αὐτὸ τὸ τέρας θάρχόταν νὰ μὰς ἀρπάξῃ!... Πρέπει νάχη γεράσει πολὺ σήμερα αὐτὸ τὸ τέρας, ἂν ἐξακολουθῆ νὰ ζῆ...

Καὶ κυτῶχοντας τὸ γραφέα τοῦ συμβολαιογράφου, ἔεσπασε σ' ἕνα γέλιο περιφρονητικὸ κ' εἰρωνικὸ.

Διάσχισαν μὲ τὸ ἀμάξι τὰ Μαῦρα Λαγκάδια καὶ ξαναγύρισαν στὸ Σαλέρς καθὼς νύχτωνε.

II

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Στέφανος Σαλθαίρ πρόσφερε ἕνα πολὺ μέτριο ποσὸν γιὰ τὴν ἀγροικία. Ἡ προσφορά του, παραδόξως, ἔγινε ἀμέσως δεκτὴ ἀπὸ τὴ χήρα Ροσάρ.

Οἱ νέοι ἰδιοκτῆται τοῦ Βαλπριβὰν δὲν ἀναρωτήθηκαν στὴν ἀρχὴ καθόλου γιατί πὼς μ' ἕνα τέτοιο ἀσήμαντο ποσὸν μπόρεσαν ν' ἀγοράσουν ἕνα κτήμα. Μετανοοῦσαν μάλιστα γιατί δὲν εἶχαν προσφέρει ἀκόμα λιγώτερα.

Ὁ Ὀχτώβρης τελείωνε δὲν ἔφτασαν στὸ Βαλπριβά. Τὰ δυὸ παιδιά τους τοὺς συνώδευαν: ὁ Ζουλιέν πού ἦταν εἴκοσι χρόνων κ' ἡ Ραῦμόνδη, δυὸ χρόνια νεώτερη ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της.

Ὁ Σαλθαίρ λογάριάζε νὰ περάσῃ καμμιά δεκαπενταριά μέρες γιὰ νὰ τὰ ὀργανώσῃ ὅλα. Ἐπειτα, κατὰ τὰ μέσα Νοεμβρίου, οἱ Μαρσενά, ἕνα ζευγάρι χωρικῶν πού τοὺς εἶχε συστήσει κάποιος φίλος του, θὰ πῆγαιναν στὸ Βαλπριβά γιὰ νὰ φροντίζουν γιὰ τὸ σπίτι.

Ὁ ἴδιος ὁ Σαλθαίρ θὰ διεύθυνε τὴν ὕλοτομία τῶν δασῶν καὶ σιγά-σιγά θὰ προσελάμβανε τὸ ἀπαραίτητο προσωπικὸ, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του.

Ἐτσι τὴν παραμονὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, ἡ ἀγροικία τοῦ Βαλπριβὰ ἔπαψε νὰ εἶνε ἀκατοίκητη κι' ἔχασε αὐτὴ τὴν ὄψι τῆς ἀπογνώσεως πού εἶχε κατὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψι τοῦ Σαλθαίρ σ' αὐτὴ, αὐτὴ τὴν ὄψι πού τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ τόπο πού τὸν ἐρήμωσε ὁ πόλεμος ἢ ἡ πανούκλα.

Ἐφτασαν κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ ταχτοποιήθηκαν γρήγορα.

Ἡ νύχτα στὶς ἀρχὲς τοῦ χειμῶνα πέφτει γρήγορα κ' ἡ Λουίζα Σαλθαίρ ὅταν εἶδε πὼς ἦταν μόνη σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο σπίτι, φοβήθηκε. Φαντάσθηκε τ' ἀπέραντα δάση μέσα στὰ ὁποία ζοῦσαν καὶ τὰ ὁποία τοὺς χώριζαν ἀπὸ τ' ἄλλα κατοικημένα μέρη καὶ μετάνοιωσε πού εἶχε δώσει τὴ συγκατά-

— Ἡ ἀγροικία εἶνε πολὺ μεγάλη γιὰ μὰς, εἶπεν ὁ Σαλθαίρ.

θεσί της ν' αγοράσουν αυτή την αγροικία.

Η Ραυμόνδη, ή κόρη της, καθόταν κοντά της, σιωπηλή και λυπημένη, νοσταλγώντας το Νεσσάργκ, το πανηγύρι του που θαστοῦσε μιά ολόκληρη εβδομάδα και τούς χορούς του.

«Έξαφνα ένας θόρυβος από την αυλή τράθηξε την προσοχή τους.

Κάποιος τραγουδοῦσε ἐκεῖ πένθιμα και λυπημένα.

Αυτή την φωνή, ή Λουίζα Σαλθαίρ δέν την ήξερε. Ξαφνιασμένη σηκώθηκε από τη θέσι της, τράθηξε πρὸς την πόρτα, την άνοιξε και κύτταξε έξω.

Η νύχτα δέν είχε άπλωθή έντελῶς, άφου ξεχώριζε άκόμα ή μεγάλη πόρτα στην άλλη άκρη της αυλής. Η Λουίζα Σαλθαίρ δέν είδε κανέναν στην άρχή και φώναξε τὸ σύζυγό της.

Κανέναν δέν της άπάντησε, μά είδε τότε δεξιά της, άκουμπισμένο στον τοίχο του σπιτιού, έναν άνθρωπο που την κύτταζε με θλοσσαυρή έκφρασι.

«Έβγαλε μιά δυνατή κραυγή και ξανάκλεισε την πόρτα με τρόπο... Μά άμέσως θυμήθηκε πὸς ὁ άνθρωπος αυτός ήταν ὁ Βάλ ὁ σακάτης, που τον είχαν δη κατά την πρώτη επίσκεψί τους στην αγροικία.

«Ο Στέφανος Σαλθαίρ κι' ὁ γυιός τους ὁ Ζουλιέν, άκούγοντας την κραυγή της έτρεξαν:

— Τί τρέχει; ρώτησαν. Έ-ού φώναξες;

— Ναι. Φοβήθηκα. Άνοιγοντας την πόρτα αντίκρυσά αυτό τὸ κακόμουτρο πλάσμα που είδαμε στο περιθόλι του γειτονικού σπιτιού την πρώτη φορά που ήρθαμε εδώ. Ὁ γραφεύς του συμβολαιογράφου μās είχε πη πὸς δέν έχει τὰ μυαλά του σωστά.

— Ποῦ ήταν; ρώτησε ὁ Σαλθαίρ με φωνή σκληρή.

— Άκουμπισμένος στον τοίχο, κάτω άπ' αυτό τὸ παράθυρο...

— Του μίλησες;

— Ὁχι, ξανάκλεισα την πόρτα άμέσως.

— Θα τον διώξω από δω, αν τον ξαναδῶ... Ζουλιέν, πήγαινε νά κλείσης την πόρτα της αυλής!

«Ο νέος θγήκε άμέσως έξω.

«Ο Ζουλιέν ήταν ψηλός σαν τον πατέρα του, μά δέν του έμοιαζε καθόλου σε τίποτε άλλο. Ὁ Στέφανος Σαλθαίρ ήταν άναρχικός και σκληρός, έκρινε άσχηρά τον έαυτό του ὅπως έκρινε και τούς άλλους κ' ή φυσιογνωμία του, καθρέφτιζε καθαρά τὸ χαρακτήρα του.

«Ο Ζουλιέν δέν είχε κληρονομήσει τὸ χαρακτήρα του πατέρα του. Αυτός ήταν γαλήνιος, άμέριμος και πὸς έπιφυλακτικός άπ' ὅ,τι θα τον ήθελε ὁ πατέρας του.

Βγήκε έξω, πήγε ὡς τὸ δρόμο και δέν είδε κανένα. Χωρίς άλλο, ὁ Βάλ θα είχε φύγει, θλέποντάς τον.

Κύτταξε μιά στιγμὴ την έρημη έξοχή και, άφου έκλεισε την καγκελλόπορτα της αυλής, ξαναγύρισε μέσα.

Τὸ τραπέζι ήταν στρωμένο στη μεγάλη αίθουσα που φωτιζότανε άμυδρά.

— Πρέπει ν' αγοράσω μιά άλλη λάμπα, είπε ή Λουίζα Σαλθαίρ.

— Γιατί; Έκανε νευρικά ὁ άνδρας της. Μήπως αυτή εδώ δέν φωτίζει άρκετά; Έξ, άλλου, τί ανάγκη έχουμε νά θλέπουμε γύρω μας;

«Η άγαθή γυναίκα σάπασε, γιατί ήξερε πὸς ὅταν ὁ Σαλθαίρ έλεγε μιά κουβέντα, ὅλοι έπρεπε νά σωπαίνουν.

Τὸ πρώτο αυτό δείπνο τους στην αγροικία είχε κάτι τὸ πένθιμο. Στις ὀχτώ ή ὡρα, ὁ Ζουλιέν άποσύρθηκε στην κάμαρή του που ήταν άπομονωμένη στο δεξιὸ μέρος του σπιτιού.

«Όταν σε λίγο έφυγε κ' ή Ραυμόνδη, οί γοιεις έμειναν

μόνοι.

— Πήγαινε νά κοιμηθής, είπεν ὁ Σαλθαίρ στη γυναίκα του. Έγώ έχω νά γράψω μερικὲς έπιστολές.

Μερικὲς στιγμὲς κατόπιν, μόνος μέσα στη μεγάλη σάλα, τοποθέτησε τη λάμπα μπροστά του, βεβαιώθηκε πὸς ή πόρτα της κάμαρης ήταν κλειστή, και ξανακάθησε στη θέσι του.

Τὸ ίδιο άπόγευμα, καθὼς ταχτοποιοῦσε μερικὰ χαρτιά σ' ένα ντουλάπι, είχε θρῆ στο πὸς ψηλὸ ράφι του, ένα μικροσκοπικὸ βιβλίο, λησμονημένο ἐκεῖ χωρὶς άλλο από τη χήρα Ροσάρ. Τὸ σχέδιο του καλύμματος του βιβλίου αυτού τον είχε ξαφνιασει, μά έκρυψε τὸ εὔρημά του, σκοπεύοντας νά τὸ ξεετάση καλύτερα μόνος του άργότερα.

«Έκείνο που του είχε κάνει τη μεγαλύτερη έντύπωση ήταν πὸς τὸ τερατῶδες ζῶο, τὸ ζωγραφισμένο στο κάλυμμα του βιβλίου, του ξανάφερε άμέσως στη μνήμη του τὰ λόγια του γραφεύς του συμβολαιογράφου: «**Ε κ ε ι ν η τ η ν ε π ο χ η ζ ο ῦ σ ε σ τ ὸ Β α λ π ρ ι θ ἄ τ ὸ τ έ ρ α σ τ ο ῦ Λ ι ο ρ ἄ ν**»... Θυμήθηκε άκόμα πὸς άμέσως κατόπιν ὁ γραφεύς είχε προσθέσει: «**Ο Ρ ο σ ἄ ρ π έ θ α ν ε μ υ σ τ η ρ ι ω δ ῶ ς**», σαν νά υπήρχε κάποια σχέσις μεταξύ αυτών των δύο πραγμάτων.

Ναι, αυτό τὸ πελώριο κεφάλι λύκου με τὰ μεγάλα αἰχμηρά δόντια, με τὰ κατακόκκινα μάτια, που έβλεπε τώρα στο κάλυμμα του βιβλίου, του θυμίζαν τὰ παραμύθια που του έλεγε ή γιαγιά του, ὅταν ήταν παιδάκι...

Και κάτι από τὸ φόβο που ένιωθε τότε, τον κυρίευσε και τώρα.

Τὸν έδιωξε ὅμως γρήγορα κι' άνοιγοντας τὸ βιβλίο άρχισε νά διαβάσει:

«Στὰ 1712, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά, στη σπηλιά του Φενερὸλ, ὁ Πέγκαν, ὁ δαίμων της νύχτας, του ὁποίου ή προέλευσις κ' ή ιστορία αναφέρεται σ' αυτό τὸ βιβλίο.

«Ο Μπόρνο, μοναχογυιός του βασιλέως της Ουπλάνδης Χρίγγκο, ήταν τὸ πὸς γενναίος και τὸ πὸς ὄμορφος παλληγάρι της Σουηδίας. Μά έξαφνα ὁ πατέρας του, αν και γερασμένος πειά, έρωτεύθηκε μιά μάγισσα και την παντρεύτηκε, παρ' ὅλες τὶς αντιρροήσεις του γυιού του. Η νεα βασίλισσα τότε για νά εκδικηθῆ τὸ διάδοχο, τον χτύπησε μ' ένα γάντι από πετὸ λύκου κ' αὐτὸς

είπε: «Νά φύγης μέσα στα δάση. Θα ζήσης ἐκεῖ κνηγώντας και θα πεθάνης κνηγημένος!» Ὁ πρίγκηπας μεταμορφώθηκε άμέσως σε μιά τεράστια μαύρη άρκουδα με καταπληκτικὴ δύναμη, ή ὁποία έφυγε στα δάση κ' από κει άρχισε νά προκαλῆ τρομακτικὲς ζημιές στα κοπάδια του βασιλέα. Του γάκου οί βοσκοί προσπαθοῦσαν νά έξοντώσουν αυτό τὸ τέρας και λυπόντουσαν που δέν είχαν κοντά τους για νά τούς βοηθήση τον πρίγκηπα Μπόρνο, ὁ ὁποῖος ήταν φημισμένος για την άνδρεία του και την έπιδεξιότητά του και ὁ ὁποῖος είχε έξαφανιστῆ χωρὶς νά μάθη κανεις τί άτέγινε.

«Ο πρίγκηπας, πριν μεταμορφωθῆ σε τέρας, άγαποῦσε τρυφερά την ὄμορφη Βέρα, κόρη ενός Σουηδοῦ πολεμάρχου, ή ὁποία, μη ξέροντας που νά αποδώση την έξαφάνισι του άγαπημένου της, είχε κυριευθῆ από άπερίγραπτη άελπισία. Μιά μέρα που ή Βέρα περιπλανιόταν στα δάση, κυριευμένη από μελαγχολία, τρόμαξε βλέποντας έξαφνα νά την πλησιάσει τὸ τέρας που σκόρπιζε τον τρομό σ' ὅλη την περιοχὴ...

Βλέποντας ὅτι με κανένα τρόπο δέν μπορούσε νά σωθῆ, περιμενε τὸ τέρας, τὸ ὁποῖο σε λίγο, πρὸς μεγάλη της έκπληξι, πήγε και πλάγιασε μπρὸς στα πόδια της, άρχισε νά την χαϊδεῦη και νά την κυττάει τόσο τρυφερά, ὡστε, παρ' ὅλη τὴ φριχτή του μεταμόρφωσι, άναγνώρισε μέσα στα μάτια του τέρατος τη γλυκειά έκφρασι που είχαν τὰ μάτια του άρραβωνιαστικού της.

(Άκολουθεῖ)

«Ένας άνθρωπος έκοβε φρούτα.